26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7065 — 4 ԱՊՐԻԼ 1909 — ՇԱԲԱԹ — 26 ՐԷՊ ԻԼ ԷՎՎԷԼ 1327 — 17 Avril 1909 — 26me année — 1909 N. 70[illegible]

"ԱՐԵՒԵԼՔ„
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 100 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 35 Ֆր.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթատարի ծախքը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

آره ولك
ارمنيجه يومى و سياسى غزته
صاحب امتيازى قره كين بوياجيان
درحلبه غلطه

AREVEEK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ՀԻՆ ԸՄԲՌՆՈՒՄԸ

Մեր արտաքին գործերու նախարարը, իր վերջին պաշտօնի գլուխը հասնելէ առաջ, դիւանագիտական այցելութիւններ ըրաւ՝ յանձնելով Պերլինի դաշնագրին մէջ ընդգրկուած յօդուածները որոնք մեր դիւանագէտներու մտքին խոհապաներ եղած կ'երեւին։ Հին ըմբռնում։

Տեղական մամուլին մէջ այն գրիչները որոնք առանց իրերու խորը մխրճուելու, թեթեւ փչումով մը հետամուտ են Թոյլ և տկար զգացումները շոյել, փաղաքշել խուժանին մէջ, մեծ արժանիք մը և հայրենասիրական խորին դիւանագիտութիւն մը փափագեցան տեսնել այդ սկսուած այցելութեանց մէջ։ Ու տակաւին արդիւնք մը ձեռք չբերուած, օրը օրին, մամուլի այդ մասը իր ընթերցողներուն առաւ, իր ըղձացած ձեւովը համեմուած, թարմ լուրեր դիւանագիտական նոր յաջողութեանց։ Հին ըմբռնում։

Մեր դիւանագէտը Գալիս մասնաւոր ժամերը, փառաւոր գոլէտաներ զինքը ընդգրկեցին օդին մէկէն, ու հետեւեալ օրն ալ գրուեցաւ թէ աւստրիական դիւանագիտութիւնը խօսք առած էր մեր քաղաքական այցելուին Պերլինեան դաշնագրին մէջ ընկալ 23րդ և 61րդ յօդուածները, սա պայմանաւ որ հաճութիւն ունենային եւրոպական վարչութեանց մէջ գանուող դիւանագիտական խաղը գլուխները։ Ու տակաւ ծաւիտարուեցաւ իբրեւ մեծ յաղողութիւն, դափնի մը մեր արտաքին գործերու նոր նախարարներուն։ Հին ըմբռնում։

Թերեւ ու խաբուիլ։— Ահաւասիկ երկու ծայրերը որոնց մէջ տատանուած մեր դիւանագիտութիւնը և կամ, իր հաշիւը, խաղացած միշտ։ Մեր քաղաքական պաշտօնեան աւելի օգտակար ծառայութիւն մը մատուցած չէ՞ր ըլլար եթէ, փոխանակ այդ կարգի սին փառասիրական տենդերու, քննական պտոյտներ ընէր եւրոպական քաղաքներու մէջ, ուսումնասիրէր արեւմտեան քաղաքակրթութիւնը, ու, այդպէս, մաքով ըմբռնածը, աչքերով տեսածը թերթ մըի, և խորին հայոցմով մը զարնէր Թեթեւ գլուխներու որոնք առակներ կ'օրօրուին «խաբել ու խաբուիլ»ներով, և որոնք, երկրին քանդումը աչքի առջեւ ունենալէ եաքը, այսօր ալ չեն սոսկար այդ կործանարար դրութիւններէն։— խաբել ու խաբուիլ։

Ու ամէնէն ցաւալին սա տեսնուեցաւ որ մեր նոր դիւանագիտական պաշտօնեան —Թող աղմկոյտիենէ ծանուցուածը, Թմբկահարուածը— ինքն ալ ըմբռնած չէր Թէ դաշնագրի մը մէջ գետեղուած յօդուածները չէին կրնար խափանուիլ այնպիսի դիմումներով որոնք խնդրէ անհատական ձեռնարկներ են, քմահաճոյքն սկսուած։ Հին ըմբռնում։

Այս ամէնը ակներեւ տեսնուած ատեն, անձնախաբէութեան հեչասանքի ազդեցութեան ներքեւ, չանքեր թափուեցան, գուցէ կուսակցական հնարքներ ալ գործ դրուեցան վարձատրելու մեր դիւանագիտական այդ պաշտօնեան, ու, այդպէս, ընթացաւ անդամ մը Բարլամենդին։ Ներելի է ենթադրել որ Բիֆաթ փաշա լաւագոյն անհատ մը ըլլայ, բայց ինքը իր համոզումներովը յայտնապէս ապացոյցներ տուաւ որ հին ըմբռնումներու հետաւորիմ, հին դիւանագիտական ուղղութեան որամադիրը, հին գործիչ մըն է, պարզուբեա դիւանագէտ մը։

Ինչ պիտի ըսէ հիմա Բիֆաթ փաշա, իր յաղթական դափնիներուն վրայ դեռ դիչեր մը քուն չեցած անձնախաբ դիւանագիտութեամբը, աւստրիական հողերէն Թալմի հետագրուեցան այնպիսի խօսքեր որոնց Պերլինեան Դաշնագրին 23րդ և 61րդ յօդուածներուն դոյութիւնը զօրեղապէս կը չեշտեն։

Ամէկ մեր դաւը սա է որ մեր դիւանագէտը չէր ըմբռնած Թէ ինչ են դաշնագրութիւնները. Թէ ի՛նչպէս կը ջնջուին անոնց մէջ գրուած յօդուածները, և Թէ ինչո՞ւ ստեղծուած էին ատոնք։ Սահմանադրական չրջանի մէջ, եւրոպայի դիւանագիտութիւնն է քաղաքակրթութիւնը աչքի առջեւ ունեցած ատեն, պաշտօնեայ մը այսքան անձնախաբ ըլլայ։ Հին ըմբռնում։

Որքան աւելի պատուաբեր պիտի ըլլար եթէ Բիֆաթ փաշա, իր դարձին, անպատրուակ հակցներ Թէ դաշնագրական յօդուածները ջնջելու համար, նախապէս ջնջել պէտք է անոնց գոյութիւնը յառաջ բերող պատճառները, և ալ այնուհետեւ ատոնք ինքզինքն սրբուած կ'ըլլան։ Այդ քաղաքականութիւնը չունեցաւ ինքը. չանաց խաբել ու խաբուիլ, մինչեւ որ իր նեռէն հասան քաղաքական ուրիշ հեռագիրներ, ուրիշ լուրեր։ Հին ըմբռնում։

Այս ինքնախաբէական հնարքները կամ բաղձանքները նոր չեն։ Ամիսներ առաջ, տեղական Մամուլին մէջ, Չանքեր եղան մեր գաւառական Թղթակցութիւնները հերքել իբրեւ Թէ չնորվի ըլլային անոնք նպատակ ունենալով մնուցանելու 61րդ յօդուածը։ Մի՛տաղելի էր ատ, ու այնքան որ չըմբռնուեցաւ Թէ մենք անկեղծ Թարգմանները կը հանդիսացնինք ներքին ցաւերու, ներքին տարրական պահանջներու։ Վրայ հասան, չա՛տ չատերու հետ, Մուշի ու կեսարիոյ դէպքերը։ Մեր դիւանագիտութիւնը վերջինին մէջ դուրս ելաւ բոլորովին ալաթուրքա. առաջինին մէջ տակաւին կը տատանի, կը խաղայ, կը վարանի։ Հին ըմբռնում։

Ամօթ է մեզի եթէ տակաւին խելամուտ չըլլանք որ մեր քնութեանց ու մեր Թղթակցութեանց հետ՝ քնութիւններ ու Թղթակցութիւններ կան որոնք գուցէ մերիններէն առաջ ճամբայ կ'ելլեն ու կը չեզոքացնեն մեր եզրակացութիւնները։ Ամօթ է երբ տակաւին չհակցանք որ արծիւի աչքեր կան որ գնունքնեն կ'անցընեն ամէն ինչ որ տեղի կ'ունենայ մեր երկրին, մեր Թերեթուն, մեր անձերուն ու մեր անցքերուն մէջ։

Մենք կը փափագինք որ ճշմարտութեանը սիրով՝ ճշմարտութեան առջեւ կանգ առնենք։ Մենք կը փափագինք այնպէս որ 23րդ և 61րդ Պերլինեան Դաշնագրին յօդուածները ո՛չ Թէ մնքենական Չանքերով սրբուած կեղծուքին, այլ կառավարութեան բարեսէր կամքովը սրբուելին լացերը, կոծերը, երկիրը սկսէր օրինաւորապէս կեանք առնել ու տնտեսական ազգաբանակութիւնը, միեւնոյն դրօշակին տակ, եղբայրակցած խնամպէս, ամենքը ձեռք ձեռքի, աշխատելին իրենց հարկական բարօրութեանը։

Ու երբ ճանչցուած են մարդկային տարբական պարտականութիւնները, երբ իրաւունքները կը դադրին բռնաբարուելէ, ա՛յ պէտք չենք ունենար ծախսարեալ ազգութեական հնարքներ և ո՛չ ալ կեղծ դաւիններով պահել այդպիսի դիւանագիտութիւններ որոնք հին ըմբռնումներ են, գոյութենէ դադրած, արիւնոտուած, ինքզին դառապարտուած։

ՀՐԱՆԴ

ՏԵՍՆՈՒԱԾ ԲԱՆԵՐ

ՍԵՐԱՍՏԻԱՅԻՆ ՄԱԼԱԹԻԱ

Դ.

Ո՛չ այս զարիվերը այսօր, որ չի՛ հատներ։ Բարձրացիր, հա՛ բարձրացիր։ չի՛ լմնար, կարծես վերջ չունի, կարծես Ծակոր Նահապետի երազին «սանդուխն է անծայրածիր։ Չուզաստար Նօգուչու։ Օֆ, երեք ժամ է որ կ'ելլենք և երեք ժամ ալ պիտի ելլենք տակաւին։ Եւ ինչ ճամբայ, ո՛վ Աստուածդ Տանկաստան։ Չիւն՝ կէս կանգնուէ աւելի բարձրութեամբ, ոչ արդեն հալելու վրայ, կակուղցած և նոյնիսկ քիչ մը Լրտա, ինչ որ աւելի արկածաւոր կը դարձնէ մեր գնացքը. ատեն անգամ մեր խեղճ ձիերուն ոտքերը կը մխուին վար ու իրենց հետ մենք ալ ատեն անգամ կը գլտորինք գետին։ Ձի՛չդ օտանեան բռնապետութիւնն է, իր վերջին, հալելու փչրուելու, անհետանալու օրերուն աւելի քան երբեք աղետաւոր ու վտանգալի։

Այսօր, այս ճանապարհին վրայ, ինքնամփոփուիլ, ինք իր մէջ մկկուտանալ ու խակալ ալ կարելի չէ։ Արթուն, զգոյշ, չարունակ ուշադիր պէտք է մնալ երբ մանուանդ մտադիր չես անձնասպան ըլլալ։ Մերթ ընդ մերթ կը դառնանք այնպիսի անկիւններէ ուր ճամբան հազիւ 70-80 սանդիմէդր լայնք ունի և ալէկոհակ սար մը կը բարձրանայ ու ձախէն անյատակ վիհ մը կայ փորուած։ Այդ տեղ կատակ չըլլար։

Իսկ մեր Լրտեանը, կիւզէլ, այսօր, ինծի համար անծանօթ պատճառներով, քիչ մը զուարթ է։ կիւզէլ, մօտ 24 տարեկան առոյգ ու գեղեցիկ քուրդ աղջիկ մըն է, սովորաբար մտայղ դէմք ունէր։ ամէն անգամ իր երեսը նայեցուս կը զգայի այնտեղ իր թախտաական ու հանգծուած ցեղին ժառանգական վիշտին դրոշմը։

Սովորաբար ան հանդարտ էր չափազանց ու պաղարիւն, և անկարող ընդվզելու կեանքի իրականութեան դէմ. իր բովանդակ հոգեբանութիւնը կը սահմանափակէր անխոնջ Համակերպութեան մը մէջ։ Պատահ մը չոր հոց իրեն, քիչ մը յարդ՝ ձիերուն և գիշերը ախորին մէկ անկիւնն ալ կոր մը տեղ՝ հանգչելու համար, կը կազմէին իր ամբողջ պէտքը, իր confort։ Ու տատիկ աս տրամադրութեամբ, աս դասախրականութեամբ, բայ կուրծքը քամին ճակատած կիւզէլը կը քալէր մեր քովէն, չարունակ, ժամերով, օրերով լուռ, անխօսուկ։

Բայց այսօր զուարթ է կիւզէլը, այսօր ան նոյն իսկ ձեւեր մը կ'ընէ մեզի հետ խօսակցութիւն սկսելու ցանկութիւնը արտայայտող։

—Կիւզէլ, կը ձայնէ յանկարծ մեր ընկերներէն մէկը, ո՞ր տեղացի ես դուն։

—Երզնկայէ՛ն, Երզնկայի քուրդ դիւցազներէն,— կը պատասխանէ կիւզէլ, գոհունակ չարժումով մը գլուխը բարձրացնելով։

—Ըսել է դուն քուրդ ես. չեմ կարծեր, դուն քուրդի դիմագիծ չունիս, դուն քուրդի չես նմանիր, աւելի Թուրքի եւրեւոյթ է քուկդ,— կը կատակէ մեր ընկերը։

Բայց կիւզէլ զայրացած է։ Աղուոր, խորունկ աչքերուն բիբերը կը յառէ մեր ընկերոջ երեսին և,

—Ո՛չ էֆէնտի, ո՛չ,— կը բացագանչէ չհեղում մը որուն մէջ յուզմունքի Թրթիռ մը կայ, — ես Թուրք չեմ։

Մ՛օ՛, կը մտածեմ, մարդուն աղջային զգացումն է որ վիրաւորուեր է։ Եւ ան կը չարունակէ։

—Մենք քուրդ ենք և Ալեվի (*), մենք աղջով ալ կրօնքով ալ հեռու ենք, տարբեր ենք Թուրքերէն։ Մենք անոնց հետ ոչ մէկ կապ չունինք։

Մեր զարմանքը հետզհետէ կ'աւելնայ։ «Պապո՛, պապո՛, կիւզէլ»— կը խորհիմ ես։ Բերանը լեզու կայ եղեր ու սրտին մէջ ցեղային ատելութ։

— Իմէ՞ք,— կը չարունակէ ան,— մենք Ալեվի Քուրդերս, ա անդուրիւնները որ մենք կ'իյնանք ձեզի՝ Հայերուդ, քան Թէ Թուրքերուն։ Մենք մեծ վատահութիւն ունինք Հայերուն վրայ։ Անոնք իրենց տանը պէս կրնան մտնել մեր վրանները ներս, տեսնուիլ մեր կիներուն ու քոյրերուն հետ, աղա, համաձակ, իրենց ընտանիքի անդամներուն պէս։ Բայց Թուրքերը, ո՛չ, Աստուա՛ծ չընէ. տուներնուս սեմէ՛ն ներս չեն կրնար դնել իրենց ոտքը և մեր կանանց մէկ մասը անգամ չենք ցուցներ անոնց...։ Մենք միշտ բարեկամ եղած ենք Հայերուն, մեր ծերերը միշտ կը պատմեն կը խրատեն մեզի Թէ միայն Հայերուն բարեկամութեանը պէտք է վրաստահիլ...

Կիւզէլ այսօր ասցիօլոգ կարեր է։ Նոր գիտակցութեան եկող ազգասէրի եռանդուն վէմլուկ մը ատեր է խեղդին սիրտը և անոր երիտասարդ ատ ոտքը հոգին, այս բոպէին գտեր է յարմար ատիթ փղձկելու, պոռթկալու՝ ամբողջ դառնութիւնը իր Ցեղին Տանջանքին։

Ամուսամնանիս մեր ճամբորդութիւնը կը չարունակուի։ Անվերջանալի լեռնիվերը կը չարունակենք բարձրանալ իյնալով ելլելով։

—Դուն քուրդերէն գիտե՞ս, կիւզէլ, կը հարցնեմ։

—Չէ՛, մենք, մեր կողմի բոլո՛ր քուրդերն ալ, Թուրքերէն կը խօսինք։ Հասա՛, մեր լեզուն աղուո՛ր է, բայց Թուրքերը մոռցնել տուած են զայն մեզի որպէս զի Թուրք ըլլանք։

Ես «չենք ըլլար» մը որ, ամբողջ հասատատութիւն է կարծես, հաւաքական անգուսնալի որոշման մը հաղորդագրութեան նման։

Կը չանամ այնուհետ քանի մը բառով հակացնել Լորեպանիս որ իր յայտնութիւններուն մէջ օրքան արդար նոյնքան ալ չափազանցուած կէտեր կան. Թէ ոչ մէկ ազգ հետեւաբար նաեւ Թուրք ազգն ալ կարելի չէ ըստ էութեան «գէշ»-«չարագործ»-«անազնիւ» անուանել, որովհետեւ Թուրքերուն մէջ ալ (լաւեր)-«բարիներ» և «ազնիւներ» կը գտնուին, Թէ իսկական տաւելին հին Թրքական կառավարութիւնն էր միայն, — բայց կիւզէլը այդքանը ըմբռնելու ընդունակութիւն չունի դժբաղդաբար, «Թուրք կառավարութիւնը» և «Թուրք ժողովուրդը» իրարմէ զանազանելու կարողութիւնը կը պակսի իրեն և ան ի պատասխան իմ բոլոր բացատրութիւններուս չհակցողի ու Թեբրահատի չարժուձեւով մը կը Թօթուէ ուսերը։

Տակաւին կը բարձրանանք անհանդուրժելի զառիվերը ու քանի առաջ կ'երթանք այնքան կը սաստկանայ հողմը չոր ու պաղ, որ դէմի ձիւնապատ սարերուն վրայէն կը սուրայ դէպի ձորը խելագար վազքով։

Ճամբուն եղերքը ինկած պատառ պատառ ձիու դիակի մը չորլը 8-10 սեւ հակայ ագռաւներ խրախճանքի են սարքեր։ Դուքէ, կը մտածեմ, սա ագռաւները դարձեալ, սարիներ առաջ, հայ մարմիններու վրայ ալ խնդագք կազմակերպած են. ինչ է կեանքը։ կը սկսիմ մտածել։ Սեւ գաղափարներ, կարմիր պատկերներ և հիւանդ խորհուրդներ, իրարու հետեւէ, անկապ, գուցէ և անիմաստ կը կուտակուին, խառնիխուռն, ուղեղիս մէջ։ կը մտածեմ կիւզէլի խորհրդածութիւններուն։ կը խորհիմ բոլոր այն հայ գիւղերուն զորս տեսայ վերջերս։ Իրա՛ւ կործանում, աւերա՛կ բարոյական և նիւթական։

Ես խօսակցութեան այդ դադարի րոպէին, իսր լուռութեան ու խոկմունքի պահուն մեր ընկերներէն մէկը կը սկսի մեզ ու անուշ երգել յանկարծ Ակնոյ պարտեզի ողբերգը. —

Ակն աւերակ է դարձեր սոխակները չեն խօսիր,
Եարս ղուրպէթն է ձեռքս անոր չէ հասներ։
Շուտ եկուր չուտ իմ եարս, մի՛ մնար Թախտական,
Կ'անցնի այս ԹարմուԹիւնս, յետոյ կը զղջա՛ս...
Առաւօտուն արթնցայ որ արեգակը կը փայլի
Եարս իր ձիուն խուրջինը կը կապէ...
Նայեցայ դէմքին. նա Թախծոտ էր ու կուլար։

Եւ այդ հեզիկ ու տրտում մեղեդիին հետ կը սկսի նաեւ իրիկնամուտը։ Նախիրները կը սկսին իրենց վայրէջքը ըլուրներու բարձունքէն և մեզի հետ ճամապարհ կ'իյնանք դէպի գիւղը որ մօտ է այլեւս։ կով մը ու եղ մը, երկուքն ալ նիհարատարդ, ու երկուքն ալ գլուղեցիկ, խուճքին քիչ մը հետ մնացած, զիրար կը հոտոտեն։

Շուտով արդէն մութ պիտի ըլլայ ամէն կողմ։

ՌՈՒԲԵՆ ՇԱՀՊԱԶ

"ԲԻՒԶԱՆԴԻՈՆ„ԻՆ ԴԷՄ

ՄԱԼԱԹԻԱ, 20 Մարտ

Երէկ Պոլսոյ փօսթին հասնելէն վեց ժամ ետքը զարմանալի իրարանցում մը սկսաւ քաղքին մէջ։ Բոլորը կը խօսէին Բիւզանդիոնին և անոր ահ Բիւզանդ Բէյ Եանի մասին։ Շարժումը հետզհետէ տարածուեցաւ և երեկոյեան դէմ կարգ մը երիտասարդներ դիմեցին «Բիւզանդիոն»ի բաժանորդներուն, թուով 5 հոգի, ու պահանջեցին որ անմիջապէս հեռագրեն Բէյ Եանին որ այլ ևս չեն ուզեր առանալ իր ԹերԹը։ Մարդիկը հանգիստացան և իսկապէս հեռագրուեցաւ «Բիւզանդիոն»ի տիրոջ որ դադրեցնէ ԹերԹին առաքումը ու իրենց ունեցած պահանջներն ալ յանձնէ «Արեւելք»ի խմբագրութեան։

Բէյ Եանը աւելի հոգեկան տեսարան մը տարբերեցաւ։ «Բիւզանդիոն»ի դէմ պոյքոթը յայտարարող երիտասարդները ուրիշ անձնաւորութիւններու հետ միասին հաւաքուեցան աղե. վարժարանին պարտէզին մէջ և «Բիւզանդիոն»ի նոր եկած երկու օրինակները վրայէ վրայ դիզելով երկնցուցին, երգելով յեղափոխական երգեր և «վառեցէ՛ք մանկիկը» պօռալով։

Իսկոյն որոշուեցաւ նաև հեռագրել այս մասին «Արեւելք»ի և «Մանզումէ»ի խմբագրութիւններուն և առաջարկել մանաւանդ որ Բէյ Եանի և ընտանեացը կողմէ քանի մը ամիս առաջ տպուելոց տրուած 30 ոսկի նուէրը վերադարձուի իրեն, ներկաները ընդունեցին վճարել առ այդ իրենց լիզած բաժինը, երեք ոսկի, զոր պատրաստ են ուղարկել երբ «Արեւելք»ի խմբագրութիւնը որոշէ գործնականացնել այդ գաղափարը։

Ի՛նչ լաւ կ'ըլլար որ բոլոր գաւառներու մէջ ակառէր լուրջ պոյքոթ մը այդ ղղուելի ԹերԹին դէմ, որուն չհատակուԹիւնները անցած են անբարոյականութեան սահմանները։

Մեր հասարակական կեանքին մէջ Բիւզանդ Բէյեանը ներկայացուց իրեւ եսամոլ «գործի մարդ»ը որ արհամարհից չունակ ինչ որ իրեն չէր պատկաներ և անցեալ Մեպա.—Հոկտ. ամիսներուն տապալին առանձինն ըլլալով, հակառակեցաւ լրագրողներու միութեան մը կազմութեան։

Սպրի՛ն ՄալաԹիացիները որ գիտցան պէտք եղած պատիժը տալ այդ վատ լրագրողին։ Շ.—

ԹՈՒՒՑԻԿ ԱԿՆԱՐԿՆԵՐ

ՄԷԿ ՏԱՐԻ ԱՌԱՋ-"ՄԱՐՏ 10„Ը

Վ.Ա.Ն, 9 Մարտ

«Նունիա 3»—«Մարտ 10»ը Թուականները Վասպուրականի տարեգրութեանց մէջ պատմական Թուականներ են այլեւս. անոնք կը լիշեցնեն տխուր արիւնոտ անցքալը, աչխարհի տարեգրութեանց մէջ նմանը գրեթէ չեհնուած մեծ-եղեռնագործութիւնը յղացուած դիւային ուղեղ մը ու Թօշտատուած քրիստոնեայ ենթապահիճ ու։ Բայց անցնինք մեր ըսելիքին։

Հազիւ մէկ տարի միայն հեռու ենք «Մարտ 10»ի արիւնոտ անցքերէն, և ահա դեռ մեր վրայ կը ծանրանայ անոր ահեղ ուրուականը, կ'ապրինք դեռ անոր տագնալի մղձաւանջին ներքեւ։ Այսօր ալ Թուրք խուժանը կազմ ու պատրաստ է, իր Թուրը սրած է, խենչոր պատեհութեան հանած է և ակնթարթի մը կը սպասէ ջարդելու, կոտրելու Հայը. կարծես Թէ Հայ ջարդելը այլեւս ունակութիւն մը դարձած է մեր Թուրք եղբայրներուն ու պէտք ալ չէ կայ որ այդ ազդարար նշանը բարձրէն գայ. մի ուև է իմամերի կամ Մահմուտի անունը կրող սրիկայի մը նշանան ալ բաւական է. ահա Թէ ո՛րպիսի տկար Թելէ մը կախուած է մեր կեանքը Սահմանադրական Թուրքիայի մէջ։ Բայց նախ տեսնենք մը, յետադարձ ակնարկ մարի մը առաջ եղած դէպքերու վրայ։

Ծանուցաբ 26 Թուականը նախորդ «Մէկ տարի առաջ» տեսութեան մը մէջ մենք ըսած էինք, «... Բայց Դաւօն զերծ մնացած էր, խուզարկու խմբի հետ չըլլալով այն առեն. այնու ամենայնիւ դաւաճանի սրերը համրուած էին, մահավրճիռը անգառնալի էր. ան պիտի ապրեր մինչ մարտ 10 և չատ կեանքերու գոհուելուն պատճառ պիտի ըլլար»։

1908 Ծնվ. 24էն յետոյ մահավճիռը գործադրելու չատ մը եթէ ոչ փորձեր, այլ աչխատութիւններ եղան. դաւաճանի մահը Ծեղափոխութեան պատիւն էր, իսկ անոր կենդանի ունքքալը, Ամէնս պէտի ուներ անոնց հետ Թեւ Թեւի, կուչ կչտի պտուիլը անառնելի ծանրութիւն մը, մըղձաւանջի պէս լլած բոլոր ժողովուրդի գլխին։ Դաւաճանը ամէն տեսակ յարգ ու պատիւ կը գանէր բոլոր Թուրք ժողովուրդէն ընդհանրապէս ու պաշտօնական չրջանակներէ մասնաւորապէս. ամէն գիչեր Թուրքի կամ պաշտօնեայի տուն իրեն լոյսի էր ու կը կարծուի մինչեւ իսկ Թէ անոնց մէջ «Քան պէզար»ների խմբեր (անշուշտ հայրի դէմ) կը կազմակերպէր, նման յեղափոխական կազմակերպութիւններու, որոնց չատ լաւ գիտակ էր, տղայ հասակէն իվեր նոյն կեանքը ապրած ըլլալով, անոր օդը չնչած ըլլալով։

Դաւաճանը չատ անգամ Ամէնս պէտի կամ ուրիշ պաշտօնէի մը հետ կառքով պատրի կ'ելլէր, վերի զօրանոցները կ'երթար, անցնելով Հայոց Թաղերէն. ուստի ճամբուն վրայ գտնուող հայ տուներու մէջ դարանի սպասեցին ոմբահարելու զայն։ Դաւօն հիւր զրուած էր Ամէնս պէտի մօտ և ան կը բնակէր ձէզէգեան եղբայրներու տունը, որ արեւելեան կողմէն հայ, իսկ արեւմտեան կողմէն Թուրք տուներու կից մեծ տուն մըն է. այս մօտիկ դրացնութիւնը հայ տուներու հետ, վտահութիւն չներչնչելով, Ամէնս պէտը առաւ իր Թանկագին հիւրը ու փոխադրուեցաւ աւելի դէպի արեւմուտք, Թուրքի մը տուն, որու հարաւային կողմն ալ աղքատ Հայերու ցանցառ տուներ կան. հոն ալ փորձեր եղան մինչ այն սկզբունքով Թէ ո՛րչափ կարելի էր դաւաճանէն զատ ուրիշ կեանքի խնայուի. բայց այս բոլոր փորձերն ալ անյաջող եղան, օրավհետեւ անկարելի էր դարանակալութեամբ կամ հեռուէն նչանառութեամբ նպատակի հասնիլ առանց մեծ վնասներու, որ կրնար յառաջ բերել մեծ աղէտներ։ Պէտք էր մէկը, անվեհեր հերոս մը, որ յանձն առնէր անձին վտանգովը գործադրել վճիռը և դա եղաւ 18ամեայ պատանի մը,— Տաճատ։

Դաւօն ապրած ըլլալով ցայն վայր յեղափոխական մթնոլորտի և ընկերական չրջաններու մէջ, նոր չրջանակը կ'երեւի չատ սեղմ կը գտնէր. ուստի միչտ առիթներ կը փնտռէր տեսնելու իր նախկին ընկերները ու խօսելու անոնց հետ. արդէն քանի քանի անգամ ալ նամակներ գրած և աչխատած էր իր դաւաճանութեան պատճառները արդարացնել կամ գղջացածի երեւոյթ մը ցուցնել։ Շատ անգամ ճամբու վրայ կը կենար ոստիկանութեան սպաներու հետ, չուկան երթեւեկող մարդոց անցուդարձը դիտելու, չատ անգամ իր ճանչցած ընկերներուն հետ խօսքեր փոխանակելու։ Տաճատի հետ ալ մէկ երկու անգամ խօսակցած էր ու չարաճճի պատանին այն օրէն ծրագրած էր իր ընելիքը։

Մարտ 10 երկուշաբթի օր մըն էր. Տաճատ չուկային այգեստան կը վերադառնար. ուսերուն վրայ ձգած էր հայպա մը, որուն մէջ չաքար ըլլալը միայն կը կարծուէր, սակայն անոր խորը կային նաեւ երկու բէվոլվէրներ։ Դաւօն Հաճի Հիւսնի անուն ոստիկանական սպայի մը հետ կը պտըտէր պողոտային վրայ, երբ Տաճատ կը հանդիպի իրեն, կը կեցնէ զայն ու կը սկսի խօսակցիլ հետը։ Պատանին մեղապարտ երեւոյթ մը չէր ցուցներ բնաւ և գաւաճանը չէր կասկածեր և կամ կարեւորութիւն չէր տար խեղճուկ տղային։ Նոյն միջոցին վերէն կառք մը կուգայ ճամբայէն անցնելու համար. դաւաճանը, որ միչտ զգոյշ էր, եռին կը գառնայ նայելու և ահա արագն չեշտակի կ'ընդունի Տաճատի բէվոլվէրին երկու ուժգին հարուածները, և այնինչ կը փորձէ ինքն ալ փոխարձելու զինդակի հարուածը, գետին կ'իյնայ Թաւալգոր։ Տէրօ բլիթը կը հեռանայ առանց աճապարանքի և առանց չփոթելու։ Հաճի Հիւսնին իր սերելիին դիակը գետին փռուած տեսնելով, ոստիկաններուն կը հրամայէ հետապնդել զարնողը և ինքն ալ անոնց ետեւէն քիչ մը տեղ կ'երթայ։ Տաճատ կողմնակի փողոցի մը մէջ մտնելով, կը դառնայ եռին ու տատանհաւատացածանը ձեռքը բռնած կը սպառնայ հետապնդող ոստիկաններուն, որոնք եա կը դառնան ու կորիճ պատանին կ'անյաջանայ։

Իսկ անվեհեր (?) Հաճի Հիւսնին, որ չէր կրցած պատանի մը հետապնդել, եա կը դառնայ ու կը գոչէ զայրագեա. «Զարկէ՛ք այս քեաֆիրներուն։» Ու քանի մը Հայերու դիակները հոն Թաւալգոր կ'իյնան դաւաճանի դիակին քով։

Կատարածի աղդարար նչանը արուած էր, և ահա Թուրք խուժանական խումբեր չուկային այգեստան երթալու ճամբաները կը բռնեն ու կը սկսին անխնայ կոտորել ձեռք լինկած անմեղ Հայերը, Թոպամաի ընելով, օգնաձեռով, սուրով, գնդակով և ուրիչ մահացու գործիքներով, մինչեւ իսկ տապարներով ու սղոցներով։

Դաւաճանը զարնուած էր ժամ 9½ին, իսկ չուկայի մարդիկ տուներնին կը վերադառնան ժամ 10-11ին. և որովհետեւ Հայերը բանէ խապար չունէին, ուստի չատերը կ'երթան ու կ'իյնան մարդ անուն կրող վոհմակներու ճիրաններուն մէջ ու անխնայ կը չարդուին. ուրիչներ տեսնելով առջեւի գացողներուն վիճակը, կը յաջողին դառնալ դէպ ի չուկայ և դիմացէն եկողներն ալ զարձնել։ կարեւոր է միայն ըսել որ չարդի տեղէն մինչեւ չուկայ կէս ժամէ աւելի ճամբայ է. ուստի ոմանք դառնալ ալ ապահով չհամարելով, մօտիկ գտնուած կուսակալ Ալի Րիզայի տունը կը դիմեն, բայց դուռը կը գոցուի վրանին, «Քեաֆիրնե՛ր, դեռ երես ունիք պատպանութի՛ւն ալ խնդրելու» գոչելով։ Բայց ֆերիք Մահմուտ փաչայի տունը դիմողները վեհանձնաբար կ'ընդունուին, և ինքը՝ փաչան իմանալով դէպքը, անձամբ վար կ'իջնայ, դէպքի տեղը կ'երթայ ու պահակ զինուորներ հանելով ապահովութիւնը քիչ չատ կը հաստատէ, իր տունը խռնուող Հայերը տուներնին կը դրկէ ապահով. բայց ի՛նչ օգուտ որ ոճրագործ վոհմակը անցաւ միւս ճամբուն վրայ, որ քաղաքէն Արաբէ կը տանի, և հոն չարունակեց իր նախճիրները մինչեւ ժամ 12, անխնայ և ապարգել։ Եղան քանի մը ճիւաղներ ալ, որոնք խաբելով քանի մը Հայեր Թէ անվտանգ տուներնին պիտի հասցնեն զանոնք, ու այս կերպով դարանի մէջ ձգելով ապահնել տուին։ Իսկ Ալի Րիզայի գործը եղաւ միայն այս կերպով փաղաքաւուած 50է մօտ Հայերու դիակները անհետացնել հրապարակի վրայէն, զանոնք քաշել դէպ ձգել տալով, կամ աւերակներու, հողերու ներքեւ Թաղել տալով. իսկ միւս օրը ուրանալ և ըսել. «Բա՛ն մը չէ եղած. մանկիկը միայն սպանուած է Հայերու կողմէն. իսկ այդ կոտրուած մարդիկները կ'երեւի Թէ յեղափոխականաները պահած են, որպէս զի ամբաստանեն անմեղ Թուրք ժողովուրդը»։ Ու այս հրէշը այսօր նորէն կանգնել է կայսրեան Թան աւելի կարեւոր նահանգներուն մէջ, և Թուրքիա այսօր սահմանադրական երկիր է, հաւատա՞նք. չէ՞ որ Նեֆիպ Մէլհամկին ուրբ է, ասոր հետ բաղդատմամբ։

Ջարդի լուրը հասնելով չուկան, անոնք որ դեռ չէին մեկնած, տեղերնին մնացին. իսկ մեծագոյն մասը, որոնք արդէն ճամբայ եւած էին՝ եա գարձան և նոյն գիչերը հիւր եղան քաղաքամիջի Հայոց տուներ, ու միւս առաւօտ, այն Ալի Րիզան, որ ըզքաղոյ գայլերու նման, դիակները ուտելէ յետոյ բերանը սրբած էր և ոչինչ չէ եղած կ'ըսէր, կը տեսնէր քանի մը հազար ողջ մնացած Հայերու առդնցումը, որ հիւպատոսարանէ առաջնորդուած ու զինուորական Լոկոմոթիվէ չրջապատուած՝ Այգեստան կ'ուղղուէր. ո՛րչափ ցաւեցաւ արդեօք որ անոնք ալ Թուրք վոհմակի ճանկերուն մէջ չէին ինկած։

Շուկան այլեւս բոլորովին փակուեցաւ, Հայերը իրենց տուներու կամ Թաղերու մէջ փակուեցան, ի զուր աչքերնին յառած որ այսօր վաղը հեռագիր պիտի գայ Թէ սերգործները պատժուին. անոնք որ՝ ամբաստին, հայր, որդի կամ եղբայր կորնցուցած էին, ի զուր կը փնտռէին զանոնք չուկայէն վերադարձողներու մէջ. անոնք այլեւս չպիտի գային։ Աղքատներու, օրէ օր ապրողներու վիճակը աւելի անհանդուրժելի է, որչափ որ աղքատներու օգնութեան գործը կը կազմակերպուի, բայց և այնպէս չատերը չեն կարող հայ ձեռք բերել ու օրերով անուսուղ կը մնան։

Դաւաճանը խակոյն չէր մեռած, վիրաւորուած էր միայն. ան ողջ մնաց դեռ երեք օր ալ։ Այդ երեք օրերուն մէջ սրբչափ տաքցնագ, ո՛րչափ վերմուժած, Ամատուած իմ, օրէ օր լուր կը տարածուի Թէ դաւաճանը չպիտի մեռնի, պիտի ողջնայ։ Բայց հերոս պատանիի գնդակը մահացու էր և կը մեռնի ան չրջապատուած իր ծնողքներէն, հայ քահանաներէ, որոնք յատկապէս բերել տրուած էին Թուրք պաշտօն

Ես միայն մի բան գիտեմ ասել. Սա-
րյանը ինձ համար ոչ միայն մեծ նկա-
րիչ է, այլև մեծ հոգի, որի հետ ես
ունեցել եմ ամենաանկեղծ ու ամենա-
ջերմ հարաբերությունները։ Ես նրան
ճանաչել եմ 1914 թվականից, երբ
նա ինձ նկարեց Մոսկվայում։ Այդ
ժամանակ նա ինձ թվում էր խիստ
լուրջ մարդ, որ ոչ մի կերպ չի հան-
դուրժում ոչ մի ստություն, ոչ մի
կեղծիք։ Ես նրան ամենից շատ
սիրում եմ որպես մարդ։ Նրա
մեջ ես գտա այն, ինչ ինձ պետք
էր ինձ համար։ Ես նրան սիրում
եմ որպես մարդ, որ ամբողջովին
ինձ համար է

ՎԱՂԻՎ ՎՏԱՎԱ

Հիմնադ. Ս. Բորբորեանցի եւ Ա. Շահրիկեանի
Տպարան տարւոյ 3.15/էն վեր. և վ. Շահրիկեան
Գրաշարանոց մեր 3.15/էն վեր. Փ. Տիգրանեան
Հրատարակչատուն մեր 3.15/էն վեր. Փ. Տիգրանեան
Հեռագրական հասցէ՝ «Ազատ Վան»
Հեռաձայն՝ 3.45/էն վեր. Ց. Փոլիգոսեան
Տարեկան գին՝ 125,000,000.—
Կիսամեայ գին՝ 75,000,000.—
Եռամսեայ գին՝ 40,000,000.—
Մէկ համար՝ 2,000,000.—
Ֆրանսայի համար՝ 250,000,000.—
Գրանցուած Ներքին Գործոց Նախարարութեան Տպագրական Վարչութեան մօտ՝ 2,466,371,621.40

ՀԱՅ - ԱՍՈՐԻԱԿԱՆ ԲԱՆԱԿՑՈՒԹԻՒՆ

Ինչպէս ծանուցած էինք, Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութիւնը Վանի մէջ հաստատած է իր Ներկայացուցչութիւնը։ Ներկայացուցիչ է ընտրուած Ս. Ե. Տէր-Յովհաննիսեան։ Ներկայացուցչութեան գործունէութեան ծրագիրը կը կազմեն հետեւեալ կէտերը։

1. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
2. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
3. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
4. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
5. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
6. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
7. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
8. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
9. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։
10. Ամերիկայի Հայ Ազգային Միութեան Կեդրոնական Վարչութեան եւ Վանի Ներկայացուցչութեան միջեւ կապ հաստատել։

* * Ներկայացուցչութեան գործունէութեան ծրագրի մանրամասնութիւնները կը հրատարակուին յետոյ։

ՎԱՂԻՎ ՎՏԱՎԱ

ՀԱՄԱՐ 28 փետր. 1909թ
ՏԱՐԻ Ա
Թիւ

Գնահատ. գրա. պատասխ. գրա. 180,283,331.68
Ընդհ. գրա. պատասխ. գրա. 1,333,230,351.78
Ֆինանսական 369,281,470.45
Տպագր. 621,296,343.13
Ընդհանուր տարեկան ծախք. 8,940,373.93
Ամսական միջին ծախք. 35,000,000.—
Ընդհանուր թուղթեր 10,318,449.83

Թիւ 2,466,371,621.40

ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ

Ցամաքային ապրանքներ 793,031,876.82
Ներմուծում 1,063,056,263.72
Արտահանում 128,011,334.15
Հետաքրքրական միջին 33,189,601.19
Ցամաքային 74,082,413.52
Ներմուծում — 332,433, 406,593
Արտահանում 125,000,000.—
Ծովային 250,000,000.—

Թիւ 2,466,371,621.40

ԵՐԿԱԹԱՑՈՂ ԱԶԳԱՅԻՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ

Ընդհանուր ժողովը կը գումարուի Մարտ 8-ին։

ՎԱՆԻ ՓՈՍՏԱՅԻ ՎԱՐՉԱՊԵՏԸ

Ստանձնելով Վանի փոստայի վարչապետութիւնը, Ս. Ե. Տէր-Յովհաննիսեան ուղղեց հետեւեալ շրջաբերականը Վանի փոստայի բոլոր պաշտօնեաներուն։

«Ստանձնելով Վանի փոստայի վարչապետութիւնը, ես կը համարեմ իմ պարտքս ծանուցանել ձեզ, որ ես ձեզ հետ պիտի վարուիմ ոչ թէ իբրեւ ձեր վերադասը, այլ իբրեւ ձեր ընկերը։ Ես կը յուսամ, որ դուք ալ ինծի հետ նոյն կերպով պիտի վարուիք։ Ես կը խնդրեմ ձեզմէ, որ ձեր պաշտօնական գործերուն մէջ ձեր անձնական զգացումները չխառնէ

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ՄԱՐԿԱՆԴԱՐ

“ՓՐՈՒՍՈՏՈՆ”

ՊՐՈՒՍԱ ԻՐ ԲՆԱԿԱՆ ՏՈՒՆԿ

ԼԱՒԱԳՈՅՆԵ ՍՏԱՆԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

ՀԱՐՒՐ ՏՈՆԱԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍ

ՄԱՍՆԱՒՈՐ ՄԱՐՄԻՆՆԵՐՈՎ

ՄԻ ԵՒ ԵՐԻՒՍԱՂԷՄ ՏՈՆԱԿԱՆ ՀԱՆԴԷՍԻ ՀԱՄԱՐ ՄԱՍՆԱՒՈՐ ՄԱՐՄԻՆՆԵՐՈՎ ՊԱՏՐԱՍՏՈՒԱԾ ՀԱՐՈՒՍՏԱԳՈՅՆ ՈՒՏԵԼԻՔՆԵՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՈՒՐՃ ԵՒ ԱՐՈՒԱՐԱԿԱՆ ԱՄԱՆՈՐ